

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.877 van 9 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

*U, een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine, verklaarde uw land verlaten te hebben na problemen omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een aanslag. U woonde samen met uw echtgenote (V.M.) (O.V. X) en jullie drie minderjarige kinderen in Khasavyurt. U kende nooit problemen tot **7 juli 2008**. Op **6 juli 2008** was uw echtgenote samen met de kinderen vertrokken voor een bezoek aan haar ouders. De volgende dag, op **7 juli**, was het heel warm en u vertrok met uw auto naar het dorp Pokrovskoye om daar in de rivier te gaan zwemmen. Rond 10u 's ochtends reed u in de Privokzalnayastraat toen u opeens achter u een ontploffing hoorde en uw achterraut en voorruit beschadigd werden. U zag dat een politie-UAZ ontploft was en u zag twee mannen in politie-uniform op de grond liggen. Omdat u geschrokken was verliet u deze plaats en reed u naar huis. U heeft enige tijd nagedacht en besloot de ramen van uw wagen te laten vervangen en geen contact te zoeken met de politie omdat dit toch maar slecht zou eindigen. Iets na de middag, diezelfde dag, ging u met uw wagen naar de automarkt van Khasavyurt en toen men bezig was met uw wagen werd u opeens door vier gewapende mannen in*

burger in een auto gesleurd en meegenomen naar de stedelijke politieafdeling van Khasavyurt. U werd daar zwaar geslagen en ondervraagd over de explosie. Ze wilden dat u namen van mededaders gaf en dat u zei waar de afstandsbediening was. Men zei dat u hun collega's had laten 'ontploff'. Ze dreigden met foltering maar omdat u hen niets kon vertellen begonnen ze u opnieuw te slaan en te mishandelen. U weet niet hoelang u daar vastgehouden werd maar u verloor het bewustzijn en toen u terug bij bewustzijn kwam lag u in het ziekenhuis. U deelde uw kamer met een andere man en op de gang stond een politieagent om u te bewaken. U had veel pijn en wou zelfmoord plegen. U sprong uit het raam en tot uw eigen verbazing kon u nog wegllopen. U zocht een taxi die u naar het dorp Novosurtach bracht, naar uw neef (R.). U zat ondergedoken bij (R.) en u kende daar geen problemen. (R.) is naar uw huis gegaan en heeft met uw vrouw gesproken. U weet niet wat hij haar verteld heeft, maar toen hij terugkwam zei (R.) u dat politie was langsgekomen bij uw oom en uw grootmoeder en bij twee van uw beste vrienden, op zoek naar u.

Op **21 juli 2008** vertrok u vanuit het dorp Novosurtach met een Kamaz-vrachtwagen richting Brest (Wit-Rusland). Op het moment van uw vertrek wist u echter niet dat u de Russische Federatie zou verlaten, maar uw familie had dit zo geregeld.

Op **24 juli 2008** kwam u aan in Brest en bleef u enkele dagen op een appartement bij een Wit-Rus. 's Avonds op **27 juli 2008** reisde u verder met een toeristische bus. U weet niet naar waar die bus reed maar na ongeveer **een dag** rijden moest u overstappen op een andere grote bus die u tot België bracht.

Dezelfde dag van uw aankomst, **29 juli 2008**, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Omdat uw gsm was ingehouden door de politie had u geen enkel telefoonnummer met wie u in de Russische Federatie kon contact opnemen. U was bij uw aankomst in België wel in het bezit van uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs.

Op **15 september 2008** diende ook uw echtgenote, samen met jullie drie minderjarige kinderen, een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidaire Bescherming aannemelijk te maken.

Er werden namelijk meerdere vaststellingen gedaan die de **geloofwaardigheid van de verklaarde vrees ernstig in het gedrang brengen**.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat al uw problemen verbonden zijn met de **explosie op 7 juli 2008** en dat u daarvoor nooit enig probleem heeft gekend (CGVS, p.10-16). U stelde dat u op 7 juli 2008 rond 10u aanwezig was bij een explosie in de Privokzalnayastraat te Khasavyurt waarbij een politie-UAZ betrokken was en waarbij minstens **twee agenten** betrokken waren (CGVS, p.10-13). U stelde niet te weten of deze twee agenten dood waren, maar dat men tijdens uw ondervraging zei dat zij 'ontploft' waren (CGVS, p.13). U maakte geen melding van verdere slachtoffers bij deze explosie.

Uw echtgenote (V.M.) (O.V. 6.292.994) verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat de politie haar verteld heeft dat er bij deze explosie twee agenten waren omgekomen en dat een zwangere vrouw in kritieke toestand gewond raakte (CGVS vrouw, p.8) en later overleden is (CGVS vrouw, p.10). Uw echtgenote stelde verder dat u hiervan misschien wel of misschien niet op de hoogte bent (CGVS, p.10).

Het is echter weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte bent van het feit dat bij deze explosie een zwangere vrouw gewond raakte en later overleed.

Aangezien deze gebeurtenis volgens uw echtgenote zou kunnen leiden tot **bloedwraak** naar uw kinderen toe (CGVS vrouw, p.10) zou men toch mogen verwachten dat u hiervan op de hoogte bent.

Bovendien legde u in het kader van uw asielaanvraag **geen begin van bewijs neer van de door u en uw gezin gekende problemen of de oorzaak van deze problemen, i.e. de explosie**.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat het Commissariaat-generaal een poging heeft

ondernomen om deze zwaarwichtige gebeurtenis, i.e. een explosie met twee dode politieagenten en een dode -zwangere- vrouw tot gevolg, te verifiëren.

Er werd echter **geen informatie** gevonden over het door u vermelde incident.

Het is echter opmerkelijk dat er wel informatie is terug te vinden over de explosie van een politiewagen (Niva) op 5 juli 2007 in de Privokzalnayastraat rond 10u30 waarbij drie agenten gewond raakten.

Aangezien zowel u als uw echtgenote stellen dat de explosie die relevant is voor uw asielrelaas plaatsvond op 7 juli en dat u hierbij zelf aanwezig was, kan het onmogelijk over hetzelfde incident gaan.

Het is echter ongeloofwaardig dat de media wel zouden berichten over het incident op 5 juli maar dat zij niet zouden berichten over een gelijkaardig incident twee dagen later op dezelfde plaats en rond hetzelfde uur waarbij dodelijke slachtoffers, waaronder een zwangere vrouw, zouden gevallen zijn.

De vaststelling dat u zelf geen bewijs neerlegt in verband met deze zwaarwichtige gebeurtenis en dat hierover geen informatie is terug te vinden heeft als gevolg dat op ernstige wijze moet worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid hiervan.

Ten tweede zijn ook over **uw arrestatie op 7 juli 2008** enkele opmerkingen te maken.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw vasthouding op het stedelijk politiebureau -waarvan u niet weet hoelang die duurde (CGVS, p.13)- ernstig werd **mishandeld** en stelde u dat u door de slagen geen **tanden** meer had (CGVS, p.13). U toonde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uw mond om aan te tonen dat u enkele tanden kwijt was (CGVS, p.13).

Uw vrouw echter stelde niet te weten dat u ooit ergens vastgehouden werd (CGVS vrouw, p.7) en stelde dat jullie niet hebben gepraat over wat er gebeurd zou zijn (CGVS, p.10).

Het is weinig geloofwaardig dat u uw echtgenote niet zou inlichten over het feit dat u meegenomen werd naar het politiebureau, eventueel zonder verdere vermelding over wat er daar met u gebeurd is.

Toen uw vrouw bovendien gevraagd werd of er fysiek iets aan u veranderd was (verwondingen, littekens,...) kon zij hierop geen antwoord bieden (CGVS vrouw, p.10).

Indien u werkelijk bij deze arrestatie geslagen werd waarbij u tanden verloor zou men toch mogen verwachten dat uw vrouw dit zou gemerkt hebben.

Bovendien zijn ook de **gebeurtenissen in het ziekenhuis** weinig geloofwaardig. Ondanks het feit dat u in het ziekenhuis bewaakt werd door een gewapende agent in de gang -die op de hoogte was van het feit dat u bij bewustzijn was gekomen bevond u zich in een kamer van waaruit u kon **ontsnappen** door uit het raam te springen en lieten de autoriteiten u in het bezit van uw eigen kledij waarin zich tevens uw **intern Russisch paspoort en rijbewijs** bevonden (CGVS, p.13-15). Indien de politie werkelijk dacht dat u verantwoordelijk was voor de aanslag op hun collega's zou men toch mogen verwachten dat zij de kans op ontsnapping zo klein mogelijk zouden houden.

Ten derde ondermijnen ook de verklaringen van u en uw vrouw over de **gebeurtenissen na 7 juli 2008** de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw neef (R.) ondergedoken zat maar kan u geen verduidelijkingen geven sinds wanneer u bij hem in **Novosurtach** zat noch of u daar een dag of dagen of weken heeft doorgebracht (CGVS, p.4 & 15).

Verder stelde u dat (R.) u verteld heeft dat politieagenten waren langsgekomen op zoek naar u bij uw oom en uw grootmoeder en bij uw twee beste vrienden (CGVS, p.15). U stelde echter niet te weten wat uw vrouw heeft meegemaakt en u verklaarde dat geen van uw familieleden werd mishandeld door de politie (CGVS, p.15).

Uw echtgenote verklaarde daarentegen voor het Commissariaat-generaal dat sinds 9 juli 2008 meerdere **politieagenten** om de 2 à 3 dagen **naar jullie woning** kwamen en dat zij hierbij enkele keren is geslagen (CGVS vrouw, p.8-9).

Het is opmerkelijk dat u van deze feiten niet op de hoogte bent hoewel (R.) u wel ingelicht heeft over de bezoeken van de agenten aan uw oom en grootmoeder en uw vrienden.

Uw vrouw verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat zij u geen details heeft verteld (CGVS vrouw, p.8), maar zelfs indien u niet van de details op de hoogte zou zijn zou u toch moeten weten dat politieagenten meerdere keren naar uw woning zijn gekomen om uw directe gezin, i.e. uw vrouw en kinderen, lastig te vallen en naar u te informeren.

Tevens is ook de **handeling van uw echtgenote** na uw verdwijning opmerkelijk: toen u op 7 en 8 juli afwezig was ondernam zij geen enkele actie om u te zoeken buiten u bellen op uw gsm (CGVS vrouw, p.7). Ze nam tevens geen contact op met uw familieleden om uw verdwijning te melden (CGVS vrouw, p.7). Slechts na het bezoek van de politieagenten op 9 juli heeft ze uw oom gebeld (CGVS vrouw, p.9).

Tenslotte moet worden opgemerkt dat **ook u enkele handelingen** stelde die in tegenstrijd zijn met de logica.

Zo liet u na uw gezin op de hoogte te brengen van het feit dat u veilig ondergedoken zat (CGVS, p.8), zo verliet u Dagestan en de Russische Federatie zonder hiervan op voorhand op de hoogte te zijn (CGVS, p.7) en zo heeft u vanuit België niemand op de hoogte gebracht omdat u geen gsm meer had en u aldus geen enkel telefoonnummer kende (CGVS, p.8). Men zou toch mogen verwachten dat u enige concrete pogingen zou ondernemen om uw vrouw en minderjarige kinderen enigszins gerust te stellen voor uw vertrek uit de Russische Federatie of na uw aankomst in België.

Tevens mag ook worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal amper informatie kan verschaffen over **uw reisroute**.

Zo verklaarde u Brest te hebben verlaten met een toeristische bus maar weet u niet van welke maatschappij (CGVS, p.6). Zo stelde u tevens niet te weten naar waar die bus reed en waar u moest overstappen in een andere bus (CGVS, p.6). Zo weet u niet via welke landen of steden of regio's die bus vanuit Brest is gereden en dat u -hoewel u naar buiten kon kijken- niets opgemerkt heeft (CGVS, p.6). Zo herinnert u zich niet hoelang na het vertrek uit Brest die bus gecontroleerd werd (CGVS, p.7). Zo weet u niet waarom men uw paspoort en een pasfoto nodig had (CGVS, p.7) en hoe u de grens met de Europese Unie of de Schengenzone bent binnengekomen in een bus zonder reispaspoort of visum (CGVS, p.7). Aldus moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal amper informatie aanreikt om op grondige wijze de geloofwaardigheid van uw reisroute te onderzoeken.

Tenslotte mag worden opgemerkt dat u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal melding maakte dat u zich vele zaken niet herinnert, dat u regelmatig hoofdpijn heeft en dat ze in het centrum hebben gezegd dat u naar een **psycholoog** moet (CGVS, p.3-5).

Er werd u gemeld dat u deze problemen moest ondersteunen met (medische) bewijzen en u stemde hiermee in (CGVS, p.5) maar u heeft echter nagelaten deze bewijzen op te sturen waardoor het Commissariaat-generaal geen rekening kan houden met de door u ingeroepen medische problemen.

Wat betreft de situatie van de **etnische Tsjetsjenen in Dagestan** dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in

Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u en uw echtgenote het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk hebben gemaakt.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs bevatten immers enkel persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 3 januari 2009 op een schending van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op een manifeste beoordelingsfout.

Verder beroept hij zich op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, bijgevolg kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het kader van een uitzetting is niet relevant.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.4. Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals geoordeeld dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de Vreemdelingenwet worden genomen door de Commissaris-generaal.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precies aan te geven waarom de Commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, of hoe deze beweerde handelswijze de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

2.6. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn.

Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoeker zou kunnen bedoelen.

2.7. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1. Verzoeker voert tot repliek van de motivering van de bestreden beslissing aan dat hij er van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Naast een zevental verwijzingen waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, stelt hij ook te spreken “vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring” (zie het verzoekschrift, p. 4).

4.2. Hij stelt de vraag: “Waarom verwondert het CGVS zich over de toestand bij ons als Rusland zijn burgers bombardeerde?” (sic). (zie het verzoekschrift, p. 5).

Een open quasi onverstaanbare vraag houdt geen dienstig verweer in.

4.3. De bestreden beslissing stelt: *“Toen uw vrouw bovendien gevraagd werd of er fysiek iets aan u veranderd was (verwondingen, littekens,...) kon zij hierop geen antwoord bieden (CGVS vrouw, p.10).*

Indien u werkelijk bij deze arrestatie geslagen werd waarbij u tanden verloor zou men toch mogen verwachten dat uw vrouw dit zou gemerkt hebben.”

De verklaring van verzoeker “*dat er wel psychische veranderingen zijn dat ook fysiologische gezien er veranderingen –geen tanden maar hierover hebben we dat niet in details uitgelegd, aldus (M.V.) de echtgenote van verzoekende partij*” (sic). (zie het verzoekschrift, p. 5), houdt geen steek.

4.4. De bestreden beslissing stelt: “Bovendien zijn ook de **gebeurtenissen in het ziekenhuis** weinig geloofwaardig.

*Ondanks het feit dat u in het ziekenhuis bewaakt werd door een gewapende agent in de gang -die op de hoogte was van het feit dat u bij bewustzijn was gekomen bevond u zich in een kamer van waaruit u kon **ontsnappen** door uit het raam te springen en lieten de*

autoriteiten u in het bezit van uw eigen kledij waarin zich tevens uw **intern Russisch paspoort en rijbewijs** bevonden (CGVS, p.13-15). Indien de politie werkelijk dacht dat u verantwoordelijk was voor de aanslag op hun collega's zou men toch mogen verwachten dat zij de kans op ontsnapping zo klein mogelijk zouden houden."

Verzoekers verweer luidt: "In de stad Khasavyurt hebben we geen gespecialiseerde ziekenhuizen en dat kost geen moeite om vandaar te vluchten en des te meer kapot te vallen door uit het raam te springen –maar dat is geen oplossing (voor mijn familieleden) en zelfmoord te plegen is ook verboden volgens mijn religie" (sic). (zie het verzoekschrift, p. 5) en: "Wat is hier verwonderlijk dat ik het ziekenhuis kon vluchten, wanneer de ganse buurt van uw woonst wordt omgesloten om een rebel te liquideren en waarbij buurtbewoners teloorgaan, kunnen de rebels ook vluchten vanuit insluiting. Zulke gebeurtenissen hebben reeds meermaals plaatsgevonden in Dagestan en eerder in Tsjetsjenië " (sic). (zie het verzoekschrift, p. 5).

Het verweer van verzoeker dat enerzijds bestaat uit een loutere bewering en anderzijds uit een vraag, wordt verworpen.

4.5. Tegen de motivering in de bestreden beslissing: "Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw neef (R.) ondergedoken zat maar kan u geen verduidelijkingen geven sinds wanneer u bij hem in **Novosurtach** zat noch of u daar een dag of dagen of weken heeft doorgebracht (CGVS, p.4 & 15).

Verder stelde u dat (R.) u verteld heeft dat politieagenten waren langsgesproken op zoek naar u bij uw oom en uw grootmoeder en bij uw twee beste vrienden (CGVS, p.15). U stelde echter niet te weten wat uw vrouw heeft meegemaakt en u verklaarde dat geen van uw familieleden werd mishandeld door de politie (CGVS, p.15).

Uw echtgenote verklaarde daarentegen voor het Commissariaat-generaal dat sinds 9 juli 2008 meerdere **politieagenten** om de 2 à 3 dagen **naar jullie woning** kwamen en dat zij hierbij enkele keren is geslagen (CGVS vrouw, p.8-9).

Het is opmerkelijk dat u van deze feiten niet op de hoogte bent hoewel (R.) u wel ingelicht heeft over de bezoeken van de agenten aan uw oom en grootmoeder en uw vrienden.

Uw vrouw verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat zij u geen details heeft verteld (CGVS vrouw, p.8), maar zelfs indien u niet van de details op de hoogte zou zijn zou u toch moeten weten dat politieagenten meerdere keren naar uw woning zijn gekomen om uw directe gezin, i.e. uw vrouw en kinderen, lastig te vallen en naar u te informeren." laat verzoeker gelden: (zie verzoekschrift, p. 5) "Ja, ik herinner het inderdaad niet. De ordediensten waren werkelijk op bezoek bij mijn grootmoeder, mijn vrienden, bij (M.) en (P.) geweest.

Ja, ik verklaarde dat de ordediensten aftuig mijn familieleden niet en ik vergewist U van deze informatie niet geweten te hebben aangezien dat mijn echtgenote dat wou bewimpelen om de mogelijke gevolgen hierdoor te vermijden.

Waarom denkt het CGVS dat ik mij geen zorgen maakte omtrent mijn familieleden, immers zijn ze de enigste wat ik heb. Wegens de aframmelingen die ik door de ordediensten gekregen had was ik krachtloos" (sic).

Het betreft twee blote beweringen.

4.6. Met betrekking tot de motivering: "Tevens is ook de **handeling van uw echtgenote** na uw verdwijning opmerkelijk: toen u op 7 en 8 juli afwezig was ondernam zij geen enkele actie om u te zoeken buiten u bellen op uw gsm (CGVS vrouw, p.7). Ze nam tevens geen contact op met uw familieleden om uw verdwijning te melden (CGVS vrouw, p.7). Slechts na het bezoek van de politieagenten op 9 juli heeft ze uw oom gebeld (CGVS vrouw, p.9)". laat het verzoekschrift (zie p. 5) gelden dat "Het is normaal voor ons Tsjetsjenen. Volgens onze tradities diende de echtgenote (van de vermiste man) mij niet te zoeken. Het is vooral mannelijke geslacht dat dat dient te doen. In ons cultuur neemt vrouw een ander plaats in en ze heeft andere verplichtingen in een gezin" (sic).

Het betreft opnieuw een blote bewering. Indien zoals verzoeker beweert dat het een taak betreft die vooral rust op de mannen, blijft de vaststelling in de motivering van de bestreden beslissing staande dat zijn vrouw geen enkele actie ondernam om hem te -laten- zoeken.

4.7. De motivering van de bestreden beslissing vervolgt: “Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw neef (R.) ondergedoken zat maar kan u geen verduidelijkingen geven sinds wanneer u bij hem in **Novosurtach** zat noch of u daar een dag of dagen of weken heeft doorgebracht (CGVS, p.4 & 15). telde u dat (R.) u verteld heeft dat politieagenten waren langsgekomen op zoek naar u bij uw oom en uw grootmoeder en bij uw twee beste vrienden (CGVS, p.15). U stelde echter niet te weten wat uw vrouw heeft meegemaakt en u verklaarde dat geen van uw familieleden werd mishandeld door de politie (CGVS, p.15).

Verzoeker voert aan dat (zie verzoekschrift, p. 5): “Toe ik bij (R.) was, kon ik op dit moment niets anders doen dan gewoon mij te blijven verbergen. Op dit moment moest ik gewoon zwijgen zodat mijn familieleden niet te weten komen dat wat met mij aan de hand is, dat was toen een goede manier om de mogelijke gezondheidsproblemen van mijn familieleden te vermijden” (sic).

Deze bewering laat de vaststelling overeenkomstig van de Commissaris-generaal dat verzoeker geen verduidelijkingen geven sinds wanneer hij bij (R.) ondergedoken zat in Novosurtach, noch of verzoeker daar een dag of dagen of weken heeft doorgebracht en laat ook de tegenstrijdigheid tussen al dan niet agressieve handelingen op zijn vrouw gepleegd, bestaan: “Verder stelde u dat (R.) u verteld heeft dat politieagenten waren langsgekomen op zoek naar u bij uw oom en uw grootmoeder en bij uw twee beste vrienden (CGVS, p.15). U stelde echter niet te weten wat uw vrouw heeft meegemaakt en u verklaarde dat geen van uw familieleden werd mishandeld door de politie (CGVS, p.15).

Uw echtgenote verklaarde daarentegen voor het Commissariaat-generaal dat sinds 9 juli 2008 meerdere politieagenten om de 2 à 3 dagen naar jullie woning kwamen en dat zij hierbij enkele keren is geslagen (CGVS vrouw, p.8-9).“

4.8. Aangaande de motivering: “Tevens mag ook worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal amper informatie kan verschaffen over uw **reisroute**.

Zo verklaarde u Brest te hebben verlaten met een toeristische bus maar weet u niet van welke maatschappij (CGVS, p.6). Zo stelde u tevens niet te weten naar waar die bus reed en waar u moest overstappen in een andere bus (CGVS, p.6). Zo weet u niet via welke landen of steden of regio's die bus vanuit Brest is gereden en dat u -hoewel u naar buiten kon kijken- niets opgemerkt heeft (CGVS, p.6). Zo herinnert u zich niet hoelang na het vertrek uit Brest die bus gecontroleerd werd (CGVS, p.7). Zo weet u niet waarom men uw paspoort en een pasfoto nodig had (CGVS, p.7) en hoe u de grens met de Europese Unie of de Schengenzone bent binnengekomen in een bus zonder reispaspoort of visum (CGVS, p.7). Aldus moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal amper informatie aanreikt om op grondige wijze de geloofwaardigheid van uw reisroute te onderzoeken.” antwoordt verzoeker (zie verzoekschrift, p. 6): “Ik herinner mij echt niet welke landen ik passeerde tijdens mij reisroute naar België. Voor de 2500 euro werd er een paspoort en een fotokaartje beloofd”(sic).

Verzoeker geeft zijn onwetendheid omtrent het reisgebeuren toe.

4.9. Op de opmerking “Tenslotte mag worden opgemerkt dat u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal melding maakte dat u zich vele zaken niet herinnert, dat u regelmatig hoofdpijn heeft en dat ze in het centrum hebben gezegd dat u naar een **psycholoog** moet (CGVS, p.3-5).

Er werd u gemeld dat u deze problemen moest ondersteunen met (medische) bewijzen en u stemde hiermee in (CGVS, p.5) maar u heeft echter nagelaten deze bewijzen op te sturen waardoor het Commissariaat-generaal geen rekening kan houden met de door u ingeroepen medische problemen.” replikeert verzoeker enkel (zie verzoekschrift, p. 6): “Ik was bij de psycholoog.”

4.10. Wat betreft de stelling van de Commissaris-generaal aangaande de situatie van de **etnische Tsjetsjenen in Dagestan**, verklaart verzoeker zeer summier (zie verzoekschrift, p. 6): *"Het CGVS heeft onvoldoende informatie omtrent reële situatie in Dagestan. Jullie lezen en wij meeleven"* (sic).

Hij weerlegt daardoor geenszins de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd.

4.11. Waar het verzoekschrift (zie p. 6) stelt dat: *"Ik verklaarde dat niet op 25/07/2008, aldus M.V..*

Die stempels op de geboorteaktes van mijn kinderen bewijzen gewoon dat mijn kinderen de burgers van de Russische Federatie zijn. Het feit dat ik mij persoonlijk aan het loket van de ambtenaar van de burgerlijke stand wendde om die stempels erop te zetten is onschuldig en niet levensgevaarlijk. Het kon in het geheel echter geen enkele schade brengen voor ons" (sic) blijkt dat verzoekers echtgenote bij haar verhoor op 16 oktober 2008 (zie het verhoorblad, p. 6-7) verklaarde dat de stempels de toestemming inhielden om haar kinderen buiten de Russische Federatie, eerst niet wist welke dienst of instantie de stempels had aangebracht, en het niet zo *"onschuldig"* was als verzoekster vrouw beweert.

De verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig.

4.12. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing blijken uit het administratief dossier en juist werden geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal.

De tegenstrijdige verklaringen hebben betrekking hebben op wezenlijke elementen van het relaas.

4.13. Het blijkt dat door de Commissaris-generaal geen informatie werd gevonden over de aanslag op politiefunctionarissen op 7 juli 2008 wat kan leiden tot het voorzichtig besluit dat het beweerde incident niet heeft plaatsgehad.

Dat wél informatie werd gevonden over een incident, van mindere omvang, op 5 juli 2007 versterkt voormeld besluit. Verzoeker zelf blijft in gebreke enig positief begin van bewijs bij te brengen. Zijn in gebreke blijven weegt zwaarder dan het niet aantreffen van informatie door de diensten van de Commissaris-generaal in acht genomen de info over het incident van 2007.

4.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat sub 4.12 en 4.13. voert tot het besluit dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980. De loutere opmerkingen of algemene informatie van verzoeker zijn hiertoe onvoldoende.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen richt zich naar informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 april 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE